

„дежди за нѣкои блага. Но истината, при такива особено случаи, мжно се скрива. И мнозина отъ чужденцитѣ, главно английски нѣкои смѣли и добросвѣстни кореспонденти не се стѣсниха да оповѣстятъ цѣлата истина прѣдъ образувания свѣтъ. Честъ и хвала на тия доблестни синове на Велика Британія!

„Въ всѣки случай, обаче, турското управление го познаватъ пакъ най-добрѣ ония, които го изпитватъ катадневно на гърба си, т. е. християнскитѣ въ Турция народонаселения, българитѣ сега по-особено. И ако сегашнитѣ турски свирѣпства очудиха до изтупление по своя ужасъ свѣта, то е, че тѣ се извършиха купомъ, съвмѣстно и едноврѣмено. Злодѣяния, обаче, отъ сжщия родъ сж били всѣкога и сж и до днешенъ день на дневенъ редъ, само че тѣ сж се извършвали чистично и не изъ единъ пжтъ. И днесъ още грабежътъ и обиритѣ, озлобленията и убийствата се вършатъ непрѣкъснато въ България отъ турцитѣ безъ страхъ за наказание. Въ турскитѣ градове се съчиняватъ съ дивъ фанатизъмъ пѣсни и поезии и се разпрѣсватъ въ голѣмо число между турското население, за да го насѣкватъ противъ българитѣ. Поискатъ ли християнитѣ защита и покровителство противъ буйствуещитѣ мусулмани, тѣ веднага биватъ обаждани отъ послѣднитѣ като размирници, и властѣта всѣкога съ готовность бърза да употреби силата си по-скоро противъ тия мними размирници, отколкото противъ самитѣ прѣстѣпници мусулмани.

„Такова е, госпожи и господа, положението на България, страна християнска и населена отъ единъ честенъ и трудолюбивъ, но заробенъ народъ. Турцитѣ, като частни лица, могли би да бждатъ единъ по-добъръ народъ, но само ако биха се освободили и тѣ сами отъ